

SJÖMANSBRUDEN.

Det var en af - ton då stor - men ven och
vintern kyl - de den fris - ka gren. Var blomma viss - nat, var
få - gel flytt, all markens grön - ska i snö sig bytt.

Det var en afton då stormen ven
och vintern kylde den friska gren.
Var blomma vissnat, var fågel flytt,
all markens grönska i snö sig bytt.

Min blick mot himlen jag höjde då.
Vad den var stjärnklar, vad den var blå!
Jag mången stjärna där tindra såg,
som lyser seglaren på mörkblå våg.

Jag tänkte då: Så vill jag också
ett ljus i natten för seglarn stå.
Så vill jag lysa min älsklings båt
och bli hans stjärna vart än han går.

När allt i världen känns tomt och kallt,
då vill för honom jag vara allt.
När stormen sopar var blomma ren,
min kärlek trotsar förgängelsen.

På dig jag tänker för var minut
och skall så göra till sista slut.
Ja, även redan i gravens famn
jag vill blott visa min älsklings namn.

Men jag kan aldrig den vännen få.
Så skall väl hoppet mig återstå.
Hur långt han reser så skall ändå
min tanke fridfullt till honom gå.

Farväl, min gosse, lev glad och säll
och njut av livet till sista kväll!
Men glöm ej vännen som dig vill väl,
vad dig än händer, farväl, farväl!

Nu vill jag sluta, nu vill jag dö,
när kärleksorden är evig snö.
Farväl, min gosse, kom nu ihåg:
Jag kysser seglaren på mörkblå våg.

Sjungen av sjömannen Gösta Andersson, Tallborg.
Musiken upptecknad av kantor Otto Falck, Borgå.